

Vì Anh Nghiện Em Mất Rồi !

Contents

Vì Anh Nghiện Em Mất Rồi !	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12 - End	14

Vì Anh Nghiện Em Mất Rồi !

Giới thiệu

Đứa con gái ngáp ngừng trước cửa một phòng hát ở Fantasic Bar. Máy thẳng bảo vệ đưa mắt nhìn n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-nghien-em-mat-roi>

1. Chương 1

10h đêm...

Đứa con gái ngáp ngừng trước cửa một phòng hát ở Fantasic Bar. Máy thẳng bảo vệ đưa mắt nhìn nó từ đầu đến chân, cái nhìn lả lơi và chẳng mấy thiện cảm, chúng thì thầm với nhau :

- Mặc nguyên cả đồng phục trường cấp 3 thế kia mà mò vào đây giờ này, chắc là "hàng họ" của thẳng nào trên phòng VIP...

Rồi liếc nhau cười hô hô. Nó nghe thấy, tức lắ, nhưng không phản ứng. Rụt rè và thận trọng, đẩy nhẹ cách cửa phòng 103, một khe hở vừa đủ để nó có thể nhìn rõ. Tiếng nhạc chất chứa dội thẳng vào màng nhĩ làm tim nó đập mạnh hơn. Căn phòng lớn mờ mờ ánh đèn xanh đỏ cùng mùi gì đó nồng nồng xộc ra làm nó phải bụm miệng, suýt nôn. Bể ghế sofa dài vắt vẻo đáng những thằng con trai tóc tai dựng ngược nằm, ngồi đủ tư thế, thậm chí không xác định nổi tư thế. Vài đứa lăn ra ngủ, vài đứa ngồi ườn mắt lim dim... Và nó thấy Vương Anh - thằng bạn nó đang gục mặt bên chiếc bàn kính lớn bày la liệt những gói trắng trắng bên một cái bình thủy tinh. Hoảng hốt, nó đẩy mạnh cánh cửa, xồng xộc chạy vào. Một thằng thấy thế, vội vớ cái điều khiển giảm âm lượng nhạc, cất giọng khàn đặc chùng gheo :

- "Mái" của thằng nào kia ?

Tức thì hơn chục cái đầu mắt lơ lơ góc dậy hướng ánh mắt về phía cửa. Con bé gọi to :

- Vương Anh !

Kể mang tên Vương Anh ngẩng đầu, thấy nó thì giật mình thẳng thốt :

- Cái quái gì thế này ???

Nó chạy lại chỗ Vương Anh, lay lay vai thằng bạn :

- Đi về đi...

Vương Anh bật dậy, quát tướng :

- Mày điên à? Đến đây làm gì? Sao đi học xong không về nhà?

Nó yếu ớt :

- Đi về với tao, đi...

- Không! - Vương Anh trợn mắt - Ai bảo mày đến đây, con điên này...

2. Chương 2

Nó vẫn cố nài nỉ, nước mắt lưng tròng :

- Mày về thì tao mới về cơ...

Vương Anh lúng túng thật sự. Nó không biết phải nói gì với con bạn thân lúc này. Thấy ồn ào, những đứa khác bắt đầu chú ý. Vương Anh giận dữ ném mạnh lon Heineken trên tay xuống đất, bộp bộp tung tóe. Chợt, một thằng con trai mặc sơ mi trắng, có chiếc khuyên tai đen nhỏ xíu lấp lánh bên tai phải này giờ ngồi trong một góc quan sát, tay đang vắn vẽ điệu cỏ, mĩa mai :

- Sao tao ghét mấy con "voọc" thích lo chuyện bao đồng thế nhỉ!

Nó quét ánh mắt tức tối về phía thằng con trai trong góc, mím chặt môi. Đặt điệu cỏ xuống bàn, thằng con trai tiến về phía nó, chằm chọc :

- Ngọt nước ra phết. Vương Anh cho tao mượn bạn mày 1 hôm nhé.

Vương Anh quay mặt đi :

- Thôi Cường, bạn tao...

Cường nhếch mép, một bàn tay nó đặt lên hông đứa con gái. Theo phản xạ, con bé quay ngoắt lại, Cường lãnh trợn năm ngón tay thon dài trên má...đau rát.

- Đm!

Cường áp sát vào người nó, rít lên :

- Con ranh này...

Vương Anh hoảng hốt, đẩy Cường ra, kéo tay con bạn :

- Thôi, về!

Cánh cửa đóng sầm lại tức tối. Mấy thằng con trai ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cường lẳng lẳng trở về chỗ cũ, mặt nó sa sầm, chậm rãi đưa điều cỏ vừa cuốn lên môi. Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, nó lại bỏ xuống. Nó thấy đầu ong ong, khó chịu. Không hiểu là do chất kích thích hay do con bé vừa rồi. Chưa bao giờ nó gặp đứa con gái nào trong bar dám thái độ bỗ láo với nó như thế. Ít ra thì quán bar này đã quá quen thuộc với Cường, và tất cả mọi người ở đây đều phải nể nó, vì cái độ chơi, và liêu! Khuôn mặt đứa con gái cứ chập chờn trước mắt Cường, thánh thiện nhưng sắc sảo, nói chung là khó tả..! Bần thần một lúc, Cường quyết định bỏ về, nó thềm ngủ sau một tối chơi bởi mệt rã rời. Xuống hầm để xe, nó chợt nghe tiếng thằng Vương Anh cần nhân :

- Kệ tao! Mày không phải nói nhiều. Đuổi thì tao đi, không phải thách!

Giọng đứa con gái như van lơn :

3. Chương 3

- Tao xin mày đấy...Bố ***** đang lo lắm. Không ai trách mày đâu, cũng không bắt mày phải xin lỗi mà...

Wương Anh gắt lên :

- Ông bà ấy nhờ mày khóc thuê à mà phải sụt mướt ?! Mày biết tính tao rồi đấy, tao nói là tao làm...Từ mặt tao á? Đuổi tao khỏi nhà á? Tao đi rồi tưởng ông bà ấy phải mở tiệc ăn mừng chứ lại sai mày tới nủ kéo à? Có phải bãi nước bọt đéch đâu mà nhỏ xong lại liếm!

Bị phản ứng quá gay gắt, đứa con gái lặng im, nước mắt bắt đầu tuôn lã chã. Cường xuất hiện, phá tan sự im lặng đó :

- Nó nói đúng đấy, mày về đi...

Wương Anh sững sốt :

- Cường..?

Cường nhìn thẳng vào mắt nó, nói :

- Chỗ tiền mày nợ bọn Linh lùn để anh em trả giúp cho, bao giờ có đưa lại sau cũng được. Đừng để ông bà già suy nghĩ nhiều. Mà từ nay cũng thôi cờ bạc đi, bấu gì mấy đồng rở rách!

Wương Anh ngật ngừng :

- Nhưng...tao...

- Nhưng nhưng cái gì, cứ thế mà làm. Thôi, đưa bạn mày về đi, muộn rồi...

Nói rồi cầm chìa khóa vít ga phóng thẳng. Vương Anh thở dài, huých tay con bạn :

- Lên xe tao đèo về. Lần sau đừng có tự ý mò đến những chỗ thế này nhá. Vương bọn con gái chúng mày mệt ruột lắm!

Con bé phụng phịu trèo lên xe, không quên hỏi lại :

- Mày sẽ về nhà chứ?

- Vâng! - Vương Anh gằn giọng.

Giữa tháng ba không hiểu sao vẫn rét đậm rét hại. Đang ngủ bị mẹ gọi dậy ra ngân hàng rút tiền, Cường cáu lắm. Nhưng nghĩ lại, làm cái thằng con trai trong nhà, ngoài chơi với phá ra chả được tích sự gì, bố mẹ thì cả ngày lo làm ăn buôn bán. Dù mẹ nó có đắp cả cân phấn trang điểm lên mặt cũng không che

4. Chương 4

được những nếp nhăn hằn rõ, nó thấy thương thương mẹ...Thôi thì chịu khó một tý cho bố cái công bà ấy đẻ ra mình, Cường lồm cồm bò dậy, mặc quần áo, phóng ra Ngân hàng. Thủ tục xong xuôi cũng mất gần tiếng đồng hồ. Cầm cả bọc tiền trong tay, nó trầm nghĩ : "Với chỗ tiền này mình sẽ làm được những gì có ích hơn là việc đập đá phá mình nhỉ"... Mãi suy nghĩ, nó theo thói quen phóng thẳng đường Minh Khai (con đường nhộn nhắt đi tới Fantastic Bar, địa bàn của nó) thay vì đường Lê Thánh Tông dẫn về nhà. Nó bực mình lắm bầm **** vu vơ :

- Mẹ! Quên xừ mất! Tự nhiên mất thêm 1 đoạn xa tí mù, *** thế!

Qua cổng trường Bình Minh, bỗng nó thấy một bóng người...quen quen. Cố lục lại trí nhớ một hồi, chợt nó reo lên như vừa khám phá ra điều gì đó mới mẻ :

- Á! Con bé hôm nọ...!

Con bé đang đứng trước cổng trường vắng vẻ, tay cầm điện thoại, vẻ mặt bồn chồn lo lắng. Cường liếc đồng hồ, gần 6h tối rồi còn gì, chắc phụ huynh bận đột xuất không đến đón được nên cái mặt mới cau có thế kia. Mà ở khu đô thị mới này thì đào đâu ra xe ôm cơ chứ. Tự nhiên Cường bật cười. Vẻ sợ sệt của con bé khiến Cường như hả dạ. Nhưng rồi chẳng biết nghĩ gì, nó vòng xe ra trước mặt con bé :

- Xe ôm không em ?

Đứa con gái đang dán mắt vào màn hình cái điện thoại, tưởng thẳng nào trêu ghẹo, bực bội :

- Không! Điên à.

- Hơ...Ai điên cơ?

Ngẩng mặt lên, chợt bắt gặp ánh mắt soi mói của Cường, con bé lắp bắp :

- Ô ơ...bạn của...à...gì nhỏ...Cường...

Cường cố nhịn cười :

- Dạ thưa chị, em là Phạm Hùng Cường, chứ không phải Gì Nhỏ Cường.

Con bé đỏ mặt, lí nhí :

- Vâng...

- Thế chị có đi xe không ạ?

- Dạ thôi...

- Thôi thì đứng đây đợi mấy anh thợ xây đi qua rồi về cùng các anh ý nhé (mặt ngó lơ, huyết sáo, điệu bộ giả tạo).

Con bé mếu máo :

- Dạ có...em đi...

Cường mỉm cười đắc thắng. Đi được một đoạn, con bé lên tiếng :

- Em cảm ơn nhé...

- Vì ? - Cường hỏi lại.

- Vì anh cho đi nhờ...Với vụ hôm nọ...

- Hôm nọ làm sao?

- Anh bảo Vương Anh về nhà...

- Ôi dào! Có gì đâu. Anh là con người của Đảng, đạo đức ngời ngời, sống và làm việc theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh nên thấy những hành động đó không thể bỏ qua...

- Eo...điều thế...

- Ô. Anh thề. Anh mà nói dối đầu gối anh bằng nhau.

Con bé cười híp mí.

Ngưng một lát.

- Anh cũng xin lỗi nhé. i ek S0 Q MicrosoftInternetExplorer4 Nó vẫn cố nài nỉ, nước mắt lưng tròng :

- Mà về thì tao mới về cơ...

Vương Anh lúng túng thật sự. Nó không biết phải nói gì với con bạn thân lúc này. Thấy ồn ào, những đứa khác bắt đầu chú ý. Vương Anh giận dữ ném mạnh lon Heineken trên tay xuống đất, bộp bộp tung tóe. Chợt, một thằng con trai mặc sơ mi trắng, có chiếc khuyên tai đen nhỏ xíu lấp lánh bên tai phải nãy giờ ngồi trong một góc quan sát, tay đang vờ vẽ điều cỏ, mĩa mai :

- Sao tao ghét mấy con "voọc" thích lo chuyện bao đồng thế nhở!

Nó quét ánh mắt tức tối về phía thằng con trai trong góc, mím chặt môi. Đặt điều cỏ xuống bàn, thằng con trai tiến về phía nó, chằm chọc :

- Ngọt nước ra phết. Vương Anh cho tao mượn bạn mày 1 hôm nhé.

Vương Anh quay mặt đi :

- Thôi Cường, bạn tao...

Cường nhếch mép, một bàn tay nó đặt lên hông đứa con gái. Theo phản xạ, con bé quay ngoắt lại, Cường lãnh trọn năm ngón tay thon dài trên má...đau rất.

- Đm!

Cường áp sát vào người nó, rít lên :

- Con ranh này...

Vương Anh hoảng hốt, đẩy Cường ra, kéo tay con bạn :

- Thôi, về!

Cánh cửa đóng sầm lại tức tối. Mấy thằng con trai ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cường lẳng lặng trở về chỗ cũ, mặt nó sa sầm, chậm rãi đưa điều cỏ vừa cuốn lên môi. Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, nó lại bỏ xuống. Nó thấy đầu ong ong, khó chịu. Không hiểu là do chất kích thích hay do con bé vừa rồi. Chưa bao giờ nó gặp đứa con gái nào trong bar dám thái độ bỗ láo với nó như thế. Ít ra thì quán bar này đã quá quen thuộc với Cường, và tất cả mọi người ở đây đều phải nể nó, vì cái độ chơi, và liều! Khuôn mặt đứa con gái cứ chập chờn trước mắt Cường, thánh thiện nhưng sắc sảo, nói chung là khó tả..! Bần thần một lúc, Cường quyết định bỏ về, nó thềm ngủ sau một tối chơi bởi mệt rã rời. Xuống hầm để xe, nó chợt nghe tiếng thằng Vương Anh cản nhần :

- Kệ tao! Mày không phải nói nhiều. Đuổi thì tao đi, không phải thách!

Giọng đứa con gái như van lơn :

5. Chương 5

- Dạ?

- Vì hôm đó bắt nhã với em ý.

- Vâng, em cũng là con người có tấm lòng vị tha cao cả, sống và làm việc theo chủ nghĩa Mac - Lenin, không để bụng chuyện con con đâu ạ.

Cười vang sáng khoái.

- Em thú vị thật!

Con bé không nói gì, hai má nóng ran. Suốt quãng đường, cả hai đứa nói chuyện đều rất tự nhiên, như thể đã quen từ lâu lắm. Về đến nhà, con bé nhảy xuống xe, toe toét :

- Cảm ơn anh part 2, em về nhé!

- Ồ khoan...

Đang định bước vào thì Cường gọi giật lại, con bé quay đầu ngơ ngác :

- Dạ ?

- Không trả tiền xe ôm à? Thanh niên 2011 chả tự giác gì cả.

- Ồ em...- nó lúng túng - bao nhiêu ạ?

Cường tùm tùm :

- Cho xin... cái tên!

Mặt con bé giãn ra :

- À...Trang ạ! Đủ chưa?

- Số nữa.

- Số giày hay số dép hả anh? (giả nai)

- Số...máy bàn ý (nhăn nhó)

- 016x52y99z0

- Số máy bàn nhà em dài thế? (hỏi xoáy)

- Nhà em dùng thuê bao của...I-rắc mà anh. (đáp xoáy)

Lại cười :

- Ủ được. Thôi anh về nhé.

- Không vướng ạ...

- Ồ hay. Không về nữa bây giờ!

- Em đùa. Anh đi cẩn thận ạ. Thương lộ bình an mà hạ lộ thì nằm im...

- Cái con người này...! - Cường thở dài ngán ngẩm, quay xe, nổ máy.

Trang chạy biến vào nhà, còn Cường nhanh chóng khuất sau con phố. Tự nhiên Trang lẩm nhẩm hát bài gì đó, không ai nghe rõ, chỉ biết vẻ mặt nó rạng rỡ hơn bình thường...

Trang nằm thẩn thờ nghe nhạc. Nó thích Avril khủng khiếp. Đang quay cuồng với What The Hell, chợt điện thoại đổ chuông dồn dập, Trang uể oải nhoài người với lấy cái điện thoại trên bàn. Sms từ một số máy lạ :

- Em oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

Hơi bất ngờ, nhưng Trang rep luôn :

- Oiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Kèm cái icon "" cười lẫn lộn. Số máy kia trả lời rất nhanh :

- Em đang ở đâuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu ?

Trang lém lỉnh :

- Ở đâu còn lâu mới nói. Anh là aiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ?

Nửa phút sau :

- Đã thế anh cũng không bao giờ nói cho em biết anh là Cường, bạn thằng n>

a S0 Qtexposedshow>Ngưng một lát.

- Anh cũng xin lỗi nhé.

i ek S0 Q MicrosoftInternetExplorer4 Nó vẫn cố nài nỉ, nước mắt lưng tròng :

- Mà về thì tao mới về cơ...

Vương Anh lúng túng thật sự. Nó không biết phải nói gì với con bạn thân lúc này. Thấy ồn ào, những đứa khác bắt đầu chú ý. Vương Anh giận dữ ném mạnh lon Heineken trên tay xuống đất, bọt bắt tung tóe. Chợt, một thằng con trai mặc sơ mi trắng, có chiếc khuyên tai đen nhỏ xíu lấp lánh bên tai phải nãy giờ ngồi trong một góc quan sát, tay đang vờ vẽ diều cỏ, mĩa mai :

- Sao tao ghét mấy con "voọc" thích lo chuyện bao đồng thế nhở!

Nó quét ánh mắt tức tối về phía thằng con trai trong góc, mím chặt môi. Đặt diều cỏ xuống bàn, thằng con trai tiến về phía nó, chằm chọc :

- Ngọt nước ra phết. Vương Anh cho tao mượn bạn mày 1 hôm nhé.

Vương Anh quay mặt đi :

- Thôi Cường, bạn tao...

Cường nhếch mép, một bàn tay nó đặt lên hông đứa con gái. Theo phản xạ, con bé quay ngoắt lại, Cường lãnh trọn năm ngón tay thon dài trên má...đau rất.

- Đm!

Cường áp sát vào người nó, rít lên :

- Con ranh này...

Vương Anh hoảng hốt, đẩy Cường ra, kéo tay con bạn :

- Thôi, về!

Cánh cửa đóng sầm lại tức tối. Mấy thằng con trai ngơ ngác, chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cường lẳng lặng trở về chỗ cũ, mặt nó sa sầm, chậm rãi đưa diều cỏ vừa cuốn lên môi. Rồi chẳng hiểu nghĩ sao, nó lại bỏ xuống. Nó thấy đầu ong ong, khó chịu. Không hiểu là do chất kích thích hay do con bé vừa rồi. Chưa bao giờ nó gặp đứa con gái nào trong bar dám thái độ bố láo với nó như thế. Ít ra thì quán bar này đã quá quen thuộc với Cường, và tất cả mọi người ở đây đều phải nể nó, vì cái độ chơi, và liều! Khuôn mặt đứa con gái cứ chập chờn trước mắt Cường, thánh thiện nhưng sắc sảo, nói chung là khó tả..! Bản thân một lúc, Cường quyết định bỏ về, nó thềm ngủ sau một tối chơi bởi mệt rã rời. Xuống hầm để xe, nó chợt nghe tiếng thằng Vương Anh cản nhân :

- Kệ tao! Mày không phải nói nhiều. Đuổi thì tao đi, không phải thách!

Giọng đứa con gái như van lơn :

6. Chương 6

- Rồi mà.

- Nhưng anh không phải thằng đó - lại thở dài phát nữa.

Trang trầm ngâm :

- Khi nào anh nghiệm em như...nghiện đá mới nguy hiểm...

Chẳng nói chuyện với ai thoải mái được như Trang. Một cô gái đa cảm xúc, có thể vui buồn bất cứ lúc nào. Có thể chuyển từ trạng thái trẻ con nhí nhảnh sang người lớn sâu sắc chỉ trong tích tắc. Lắm khi thiếu điều Cường muốn thốt lên rằng Trang thật thần thánh. Chỉ ghét mỗi một điều, Trang hay động chạm vào "nỗi đau thầm kín" của Cường :

- Học xong anh định làm gì?

- Một xe 2 mũ.

- Là sao ?

Cường chép miệng :

- Đại học Giao thông vận tải, khoa đúng đường vầy vầy ý.

- Chả hiểu - Trang ngơ ngác.

Cường hóm hỉnh :

- Tên khoa học của nó là "Xe Ôm" em ạ.

- Ôm...Nhìn anh cũng có triển vọng phết - giọng đá đều thấy rõ.

- Cảm ơn...Ai cũng khen anh thế.

Trang ôm bụng cười ngặt nghẽo :

- Anh không có ước mơ nào to lớn hơn một chút à?

- Có chứ - Cường giả bộ ngây thơ - Hồi bé anh toàn ước làm siêu nhân đi bảo vệ Trái đất ấy.

- Em không đùa - Trang nhăn mặt - Anh cũng lớn rồi, cũng phải có hoài bão chứ ?

- Bằng cách nào hả em?

- Chơi bồi ít thôi. Lớp 12 mà anh cứ học hành hời hợt thế này làm sao có tương lai.

- Anh cũng muốn học hành tử tế lắm chứ, nhưng gia đình mới gặp chuyện buồn, thực sự anh chẳng còn tâm trí nào để mà học nữa...

Trang ái ngại :

- Gặp chuyện gì hả anh?

- À - Cường vờ thiếu não - con mèo nhà anh đi đâu mấy hôm nay rồi, anh thương nó lắm. Ăn không ngon nhưng ngủ như điên em ạ, khổ...

Những lúc ấy, Trang chỉ còn biết lắc đầu chán nản :

- Em chịu anh rồi !!!

Dần dần, Cường và Trang trở nên vô cùng thân thiết. Cường giống như một người anh, người bạn, lúc nào cũng chăm chút cho Trang từng tí một, còn Trang thì chẳng biết tự bao giờ, đã trở thành một phần trong cuộc sống của Cường...Không thể thiếu!

- Hy vọng đây là đợt rét cuối..!

Trang vừa xuýt xoa vừa run lên cầm cập. Gần một tuần nay, trời mưa không ngớt, gió vẫn ào ào thổi và khối không khí lạnh vẫn liên tục đổ bộ về đất liền. Tiết học thêm trôi qua nặng nề trong cái đói và cái rét! Thật vậy, bụng Trang bắt đầu réo lên anh ách như biểu tình chủ nó cái tội lười ăn bữa trưa. Trang lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nền trời đã ngả sang màu chiều muộn...

Tiếng chuông tan trường réo lên như dọa nạt. Trang lật đật thu dọn sách vở, kéo từng bước chân nặng nề ra khỏi lớp. Gió như đang tát thẳng vào mặt nó,

7. Chương 7

lạnh buốt. Trang đội xup cả mũ áo khoác lên đầu, kéo péc một tuya sát cổ mà vẫn thấy rùng mình. Vừa bức ra khỏi cổng trường, điện thoại rung lên từng hồi... Nó dí sát mắt vào cái màn hình : "Cường á" !!?

- Sao hả anh?
- Nhìn về phía trước đi...
- Dạ ?

Trang đưa mắt nhìn quanh, một thằng con trai "dúm dỏ" trong chiếc áo khoác mỏng manh đứng bên đường đưa tay vẫy Trang. Phải mất đến vài giây định thần lại, Trang mới thốt lên khe khẽ :

- Ôi trời...!
- Cường thở hắt ra khói, nhìn Trang trùi mền :

- Về thôi em.

Trang nhặng xị :

- Ai bắt anh lên trường đón em vào cái thời tiết giết người này hả? Lại còn ăn mặc như kiểu gia đình thiếu thốn thế kia?
- Chẳng lẽ để em đi mưa một đoạn dài ra điểm Bus, anh biết thừa hôm nay thứ 7 bố mẹ em về muộn không đi đón em được rồi nhé...
- Anh là ma xó à?
- Ủ...
- Sao mặt anh gian thế?
- Mặt anh gian để cho giống mặt em.

Trang đâm thùm thụp vào lưng Cường, ngật nghéo :

- Đồ quái vật...!!!

Trời mưa mỗi lúc càng thêm nặng hạt, gió càng thêm dữ dội. Ánh đèn đường vàng vọt rọi xuống đường bóng nhẫy, soi sáng rõ toàn thân thằng con trai đang lẩy bẫy... Chiếc ô cầu vồng của Trang không đủ che chắn hết những giọt mưa tới tấp hắt vào mặt Cường, nó oằn mình theo từng đợt gió, vụn vẹo, lung lay. Trang gồng mình cố giữ chiếc ô cho chắc, nó rụt rè thì thầm vào tai Cường :

- Anh lạnh không?
- Cũng hơi hơi...
- Hơi cái đầu anh! Anh hứng hết mưa hết gió của em rồi còn gì. Thế này về ôm thì sao?
- Ủm...Anh khỏe như chú voi con ở bản Đôn ấy...Không sợ.
- Vớ vẩn. Anh mà ôm thì em áy náy lắm đấy.
- Ô...Anh tự nguyện mà. Em ngồi yên đi.

Bàn tay Cường tím tái, tê cứng vì lạnh. Con đường còn khá dài. Trang bồi hồi, một cái gì đó đang nhen nhóm trong lòng nó, khó tả. Hai bên đường, người ta đóng hết cửa tránh gió lùa, ánh đèn hắt ra từ những ngôi nhà không đủ sưởi ấm 2 sinh linh đang run lên vì lạnh. Cả khoảng áo trước ngực, và mái tóc bờm xờm dựng đứng của Cường giờ đây ướt nhẹp. Cái buốt giá đang dần thấm thấu qua lớp vải, ngấm vào da thịt thằng con trai không quen khắc nghiệt. Đột nhiên, Trang vòng hai tay ra phía trước, ôm Cường thật nhẹ, nó ngượng ngùng :

- Đỡ lạnh hơn không?
- Ủ...

Cường mỉm cười, tim bỗng lệch nhịp với tần xuất cao hơn. Và đúng là, hai người khi là một thì ấm hơn thật! Suốt quãng đường, không ai nói với ai thêm điều gì nữa. Chỉ có những đoạn độc thoại từ hai não bộ gần nhau, mà có thể cả hai cùng hiểu được...

8. Chương 8

Cánh cổng gỗ và hàng rào trắng muốt hiện ra trước mắt. Trang bước xuống xe, nó nhìn Cường đầy vẻ biết ơn và...tội lỗi :

- Hay anh vào nhà đợi lát nữa ngớt mưa rồi về?

- Thôi - Cường xoa tay - Mẹ anh đang mong lắm ấy.

Trang bật cười gượng gạo :

- Nhưng mà lạnh lắm..?!

- Ủ...Cũng lạnh hơn một tẹo...Mình đồng da sắt như anh, lo gì.

Cường nhăn nhó.

- Em vào nhà đi - Cường giục.

- Vâng. Anh về đi.

- Em vào nhà anh mới yên tâm về được.

- Anh về thì em vào, ai bắt đi đâu mà sợ...

- Ủ - thằng con trai cười dịu dàng, phóng đi như gió.

Đó là lần đầu tiên, Trang biết bản thân đứng tiễn một đứa con trai, cho đến khi chỉ còn là một chấm nhỏ nơi phía cuối con đường như vậy...

Cường về đến nhà, cực nhọc mãi mới dắt được xe vào. Những cơn gió đã ngừng đeo đuổi. Toàn thân đông cứng lại, xương quai hàm tưởng như bất động, không tài nào há nổi miệng ra. Bó gối trong phòng khách, thấy thằng con trai tiêu điều, ướt sũng, sững sốt :

- Mà đi đâu về mà như ghẹ lột thế hả con?

Cường lắc lắc đầu, không nói nên lời, dò dẫm bước vào phòng tắm. Việc đầu tiên nó phải làm là ngâm mình trong nước nóng cho "tan" ra đã !!!

Năm phút sau, máy Cường gừ gừ báo tin nhắn đến.

- Anh về đến nhà chưa?

Cường tùm tùm. Mỗi lúc được Trang quan tâm, nó vui lắm, như con trẻ được quà vậy.

- Anh đang nằm trong gầm xe tải.

- Liên thiên ! Anh toàn dọa tinh thần nhau thôi nhá.

- Anh mà phải dọa? Thanh niên đây mình thế này mà phải dọa trẻ con á? Em không tin anh ra ngoài đường nằm thật cho em sợ bây giờ.

Trang hoảng hốt :

- Thôi thôi. Em xin anh. Đừng manh động. Nhưng mà...sao anh tốt với em thế?

Cường khựng lại vài giây. Quả thật, câu hỏi này của Trang đã xoáy sâu vào tâm can nó. Ủ...Sao lại tốt với Trang như thế nhỉ? Sao lại quan tâm Trang nhiều như thế nhỉ? Sao những lúc không được nói chuyện với Trang lại thấy trống vắng thế nhỉ? Và...sao mỗi khi gặp Trang, lòng nó lại hân hoan đến lạ? Cái gì đó thôi thúc Cường phải nói, dù biết nếu thất bại, mọi chuyện sẽ tụt tụt đến mức nào...

Trang nhận tin nhắn từ Cường sau gần 30 phút chờ đợi, mắt nó mở to hết cỡ đọc những dòng chữ như đang nhảy nhót trên màn hình :

- Nói chung là yêu đó...À mà đó có phải là yêu không...mà sao vắng em thì buồn...Ồ ô..

Trang bò lăn ra cười sặc sụa, rep lại :

- Em chưa thấy ai tỏ tình như anh đấy.

Cường đỏ mặt. Tự nhiên nó thấy lúng túng quá. Nó ấn số gọi cho Trang :

- Dạ - Trang vẫn nhỏ nhẹ.

- Anh...yêu em...thật ấy...

9. Chương 9

- Yêu...vì sao ạ?

- Vì em là em.

- Anh không sợ em từ chối à?

- Anh...- bỗng Cường ngập ngừng - Sợ chứ...Nhưng nghiệm rồi, chả ngại nữa...

Im lặng.

Nín thở.

Chờ đợi.

- Thế...

- Sao hả em? - Cường vỗ vập.

- Thế thích em lâu chưa...?

Bao nhiêu dây thần kinh trên mặt Cường nãy giờ co vào vì căng thẳng, giờ giãn ra thoải mái. Cường cười thật tươi :

- Từ năm còn trông nôi rồi ấy...

Thế là yêu nhau!

Ngày ngày, Cường thực hiện nhiệm vụ của "Thằng-Người-Yêu" một cách ngoan ngoãn theo yêu cầu của Trang về tiêu chuẩn "traoi ngoan". Nghĩa là : sáng gọi Trang dậy lúc 6h15, chiều không phải đi học thêm thì qua trường đón Trang đúng 5h15, tối đi chơi phải về nhà trước 9h30, đọc trước bài, soạn sách vở đầy đủ trước khi đến lớp, và phải lựa chọn : Hoặc là Trang, hoặc là đá, cỏ, ke...Cường đã dần quen với nếp sống "lành mạnh" mà Trang tạo dựng cho nó, tự nhiên thấy cuộc sống có ý nghĩa hẳn. Đến nỗi bố mẹ Cường cũng không thể tin nổi đây là chính là thằng con trai sống trong cái nhà này mười tám năm giờ ăn chơi phá phách. Mọi thay đổi của Cường cũng nhờ cả vào sự nỗ lực của Trang. Đôi khi, Cường vẫn hay gây bất ngờ, kiểu như một hôm, nó lù lù xuất hiện trước cổng trường Trang, mà không phải tầm giờ "đón cháu", vậy Trang cười toe toét :

- Em ơi đi ăn bánh đi...Anh đói quá !!

Trang ngạc nhiên :

- Em có dặn anh đón em giờ này đâu? Sao lại đến?

- Ồ...Tại anh nghiệm em mà, vả thì phải đi tìm thuốc chứ.

Trang tát "yêu" một cái rõ đau, nhăn mặt :

- Chưa từng thấy con người nào thô lỗ và lộ liễu như anh ý!

Lại có sáng, Cường gọi Trang dậy muộn, vừa lon ton chạy vào lớp cho kịp giờ thì điện thoại Trang báo tin nhắn đến :

- Em ơi. Anh gửi xe xong từ chỗ gửi xe chạy vào trường hết 3 phút, đến cổng trường thì đã muộn 10 phút rồi. Thằng bảo vệ nó không cho anh vào? Bây giờ em bảo anh về hay đồ sát nó?

Trang hốt hoảng :

- Đây, anh đã hứa là bỏ thói côn đồ rồi đấy. Nếu không được vào thì về nhà chơi ngoan, không nghịch bần, cầm la cà ngoài đường nhá!

- Vâng ạ - Cường nhăn nhó. Và nó yên tâm về nhà...ngủ tiếp.

Hay là khi, Trang bắt ngờ gọi cho Cường, không nhẽo :

- Cường ơi..! Em không ngủ được! Kể chuyện cổ tích cho em.

Cường méo mặt :

- Em gọi 19001589 bảo chị Mây Hồng kể à nghe, anh có biết truyện nào đâu.

- Không - Trang nũng nịu - Em thích anh cơ không thích chị Mây Hồng...

- Anh còn chưa được nghe bao giờ thì kể cho em làm sao ?

10. Chương 10

- Học nhà trẻ cô giáo chết à? Không thuộc thì bịa ra cũng được! - Trang giận dỗi.

- Vâng. Thế em thích nghe truyện gì?

Trang đổi giọng luôn, ngọt xớt :

- Truyện gì mà có mục phù thủy với hoàng tử đẹp trai ý.

Cường khổ sở ngồi bịa ra một câu chuyện, không đầu, không cuối, chi tiết rời rạc, nội dung lung tung, nhưng rất cuộc, Trang vẫn chìm vào trong giấc ngủ, thật ngon...Trong giấc mơ, nó biến thành mục phù thủy, còn Cường là "hoàng tử đẹp trai"...

Tình yêu của chúng nó, sôi nổi, cháy bỏng, hạnh phúc nhưng lắm lúc cũng rất êm đềm. Và có lẽ nó sẽ cứ nhẹ nhàng trôi qua như vậy nếu không có ngày hôm ấy...

Cường đang say sưa "giấc mơ trưa" thì điện thoại kêu inh ỏi. Nó nhăn nhó cầm máy lên nói như quát :

- Cái gì thế ?

Thằng bạn Cường giọng the thé quát lại còn to hơn :

- Thế cái...mế! Giờ này còn nằm đây mà vất lười à? Em Trang nhà mày đang tung tăng trong hiệu sách với thằng ranh nào đẹp zai đeo kính trông tri thức lắm, như kiểu yêu nhau ấy. Quả này thì anh em của mày mà ngậm rượu thuốc nhá!

Cường bật dậy, hỏi dồn dập :

- Thằng nào? Lúc nào? Ở đâu? Mà có chính xác không?

- Nhà sách Tùng Linh. Vừa mới vào xong. Mất tao 10/10 đấy thằng khỉ ạ. Tin hay không tùy mày. Tao báo ày thế thôi, nhá.

Thằng bạn tắt máy. Mặt Cường nghệt ra như chưa hiểu hết. Có cái gì đó đang dâng lên cổ họng , đắng nghét...!

Gần khuya, vẫn chưa một cuộc gọi, một tin nhắn từ Cường, Trang bần thần sốt ruột, hét đi ra lại đi vào, tay nó như muốn siết nát bét cái điện thoại. Đến khi không còn kiên nhẫn được nữa, nó bực bội gọi cho Cường, máu trong huyết quản cứ sôi lên sùng sục.

- Gì?

- Anh đang ở đâu? - Trang gắt.

- Nhà chứ đâu.

- Tại sao không nhắn tin cho em?

- Thế chiều nay em đi đâu?

- Em...

- Hỏi?

- Đi mua sách với thằng bạn em.

- Bạn nào?

- Giang Nam. Mà sao anh biết?

Cường không đáp, nhếch môi cười khẩy, hỏi lại mỉa mai :

- Có vẻ thân thiết?

- Ừ. Bạn ấy học giỏi nhất lớp em mà. Với lại hay giúp đỡ em lắm. Chiều nay bạn ấy dẫn em đi mua mấy quyển tài liệu ôn thi. Ai như anh suốt ngày chơi bời, chả chịu lo học hành...

11. Chương 11

- Vâng - Cường chua chát - Anh cũng chỉ là thằng ít học, dặt dẹo, ắt ơ. Không với tới em được. Thôi thì em cứ yên tâm mà làm "đôi bạn cùng tiến" với cái thằng Giang Nam ấy. Anh không làm phiền, không đeo bám nữa. Xin lỗi vì những ngày qua làm mất thời gian của em vào cái trò yêu đương vô bổ nhé. Em học tốt!

- Ô....Anh điên à?

Cường đập máy, những tiếng "tút...tút..." dài như xé nát trái tim Trang. Nó đâu ngờ... Trang vội vã, điên cuồng ấn gọi lại, nhưng vô ích. Thuê bao! Nó bàng hoàng, ngồi thụp xuống đất. Đôi mắt vô hồn, vô hướng. Màn đêm đen đặc phủ kín tâm can...

2 tuần liền, Cường nhất định không chịu liên lạc với Trang. Dù nhiều khi nỗi nhớ khiến nó quay quắt, khổ sở. Điện thoại vẫn tắt, ném dưới gầm giường lẩn lóc như một tên tội đồ phản chủ. Trang là đứa con gái đầu tiên làm cho Cường phải khóc! Nhiều đêm, nước mắt đầm gối khiến nó thấy mình chẳng khác một thằng con trai hèn hạ. Nó nhận ra mình thật vô dụng, bỏ đi, hư hỏng. Nhiều lúc nó cố kìm nén cảm xúc, moi cái điện thoại từ dưới gầm giường lên, nhưng rồi lại không dám mở máy. Nó sợ sẽ đọc được những tin nhắn của Trang, sợ mình lại xiêu lòng, quy lụy. Đôi môi đã biết bao lần rớm máu vì những xúc cảm quá mãnh liệt chẳng thể bật ra. Cường lại tìm đến đá, khói trắng mơ màng... Trong cơn mê, trong ảo giác, nó vẫn thấy Trang đứng đó, nhìn nó với ánh mắt van nài, như lần đầu tiên gặp con bé ở nơi đây. Cường gào thét, đập phá. Lũ bạn nhìn nó bằng ánh mắt sợ sệt. Cho đến khi kiệt sức, nó lăn ra ngủ như một con thú bê bết vì vật lộn với kẻ thù. Những tưởng chất kích thích sẽ làm Cường quên được Trang, nhưng vô ích, chúng càng khiến nỗi nhớ hằn sâu trong tâm trí thằng con trai ngang ngược. Để rồi ngày nào, nó cũng phi xe đến trước cổng trường Trang, đứng từ rất xa, dõi theo con bé...

Trang gần như suy sụp. Mọi cố gắng của nó hoàn toàn đổ bể khi nghe Vương Anh phong phanh nói rằng Cường lại ngựa quen đường cũ. Nó muốn, rất muốn làm một cái gì đó, kéo Cường quay lại bên mình, nhưng không thể. Lý trí nói rằng nó chẳng phải kẻ thua cuộc, không được vui dập lòng tự trọng bản thân dễ dàng như vậy. Nhưng một điều mà chẳng ai có thể phủ nhận : nó nhớ Cường tha thiết!

Rex Cafe hai tuần nay ngày nào cũng có mặt Trang. Khi thì ngồi 1 mình cafe đen đặc, khi thì đi cùng con bạn thân ngồi trên tầng 4. Trang thường đầu đầu nhìn về phía trước, như cố lợc lợc những kí ức chưa xa...

Tách Cappuccino nghi ngút khói. Trang cầm muỗng chọc, rồi khuấy tan cái hình trái tim bằng bột cacao ở giữa. Khuôn mặt nó xám xịt, lằm lì...

Con bạn thân đang cầm điện thoại của Trang "tọc mạch", bỗng nó kêu lên :

- Hộp thư đến của mày full rồi này. Tao xóa bớt đi nhé.
- Không - Trang nhảy dựng lên - Cắm mày đấy!
- Không xóa thì để làm gì? Bỏ con điên!
- Ủ...Kệ tao...Tao cần nó mỗi lúc cô đơn...

Trang cúi gầm mặt, sống mũi cay xè. Con bạn thở dài, quay đi chỗ khác... Nó hiểu Trang mà...

12. Chương 12 - End

Những ngày ảm đạm cuối đợt rét thực sự đã qua đi. Nắng dát vàng con đường, xuyên qua từng kẽ lá, khiến Trang phải nheo mắt lại vì chói. Trời chiều nhưng nắng vẫn chưa tắt. Trang bỗng thấy mình bơ vơ trước cổng trường rộng lớn. Đôi bàn chân xinh xắn bước những bước ngắn thật chậm trên con đường còn bóng rất nắng đầu hè. Bỗng có tiếng gọi làm nó giật mình :

- Trang !

Trang ngơ ngàng, đôi môi thốn thức, cặp mắt tròn xoe. Cường đứng đó, ngay sau nó, khuôn mặt rạng rỡ như màu nắng. Trang chột định thần, nó bước nhanh, cố lảng tránh. Như một đoạn phim quay chậm, bàn tay Cường rụt rè đưa ra, nắm lấy tay nó, nhẹ nhàng nhưng cương quyết...

- Anh xin lỗi...

Trang nín thở. Trái tim nó gần như ngừng đập. Cường lên tiếng :

- Những ngày qua, anh đã nhận ra rằng, thật sự...thiếu em anh không sống được.

Trang cố vùng tay ra, nhưng Cường càng nắm chặt.

- Em biết không...Anh bỏ đá, bỏ cỏ, bỏ ke...Bỏ hết. Anh không còn đi chơi đêm, không đi học muộn, không cả ngủ gật trên lớp nữa...Ngày nào anh cũng dành thời gian học một ít, dù anh biết không bao giờ anh được bằng Giang Nam, hay bằng bất cứ người bạn nào của em, nhưng anh đã rất cố gắng. Điện thoại của anh từ hôm đó đến giờ vẫn chưa mở lên, vì anh sợ anh lại nghĩ đến em, sợ anh sẽ không kiềm chế được cảm xúc mà lại gọi cho em...Anh sợ mất sĩ diện của một thằng con trai...Nhưng mà...Anh thất bại rồi...!

Trang nuốt gọn từng lời Cường nói, tai nó như ù lên, tim nó rộn ràng, nước mắt tuôn lã chã. Giờ đây, những nỗi nhớ, những khoảnh khắc mỗi mòn chờ đợi, những hờn giận, yêu thương, đủ thứ, hòa tan...hóa thành nước mắt, đầm đìa trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu. Rồi bỗng nó nhoẻn miệng cười, rất khê :

- Anh thua rồi nhé...

- Ủ...Phải chịu thôi...

- Tại sao nhi?

Nắng chiều dịu dần, còn mặt Trang vẫn nóng ran. Cường dịu dàng, kéo nó sát vào lòng, thủ thủ :

- Vì anh...nghịện em mất rồi...!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-anh-nghien-em-mat-roi>